

İnsan Suretindeki Karanlık

– ÜSTAD KENAN KUZUCU · 20 Mayıs 2026

ÜSTAD KENAN KUZUCU DİYOR Kİ;

Bazı insanlar vardır; yüzüne baktığınızda insan görürsünüz ama biraz yaklaştığınızda içindeki karanlığı hissedersiniz. Konuşurken gülümserler, dost gibi davranırlar, kardeşlikten bahsederler ama içlerinde taşıdıkları kin, kıskançlık ve çıkar hırsı onları zamanla merhametsiz bir varlığa dönüştürür. İşte insanlığın en büyük çöküşü tam da burada başlar. Çünkü dünyada en korkulması gereken şey ne aç bir kurt, ne vahşi bir aslan, ne de saldırgan bir hayvandır. Asıl korkulması gereken şey; vicdanını kaybetmiş insandır. Çünkü hayvan doğasıyla hareket eder ama insan bile bile kötülüğü seçer. Hayvan aç kaldığında saldırır, insan ise bazen sadece içindeki karanlığı tatmin etmek için zarar verir. İşte bu yüzden bazen hayvanlar insanlardan daha masum kalır.

Bugün insanların çoğu dış görünüşle insanlığı karıştırıyor. Güzel konuşan herkesi karakterli sanıyorlar. Oysa karakter dilde değil, vicdandadır. Bir insanın gerçek yüzü; çıkarı bittiğinde, menfaati kalmadığında, gücü eline geçtiğinde ortaya çıkar. İşte o an insanın içindeki gerçek karakter görünür olur. Bazıları gücü eline alınca zalimleşir. Bazıları makam görünce kibirlenir. Bazıları parayı görünce insanlığını unuttur. Ve sonra dönüp hâlâ kendine “iyi insanım” demeye devam eder. Oysa kötülüğün en tehlikeli hâli, kendini haklı gören kötülüktür. Çünkü vicdanını susturan insan, yaptığı her zulmü normal görmeye başlar.

Eskiden insanlar utanırdı. Birinin hakkını yemek ayıp sayılırdı. İhanet eden başını eğmek zorunda kalırdı. Şimdi ise insanlar kötülüğü başarı sanıyor. Bir insanı ezmeyi güç zannediyorlar. Başkasının düşüşünden mutlu olmayı zekâ sayıyorlar. Dürüst insanla alay ediyor, vicdanlı insanı saf yerine koyuyorlar. İşte toplumun çürümesi tam olarak burada başladı. Çünkü ahlak çökerse toplum çöker. Vicdan ölürse insanlık ölür. İnsanlığın ayakta kalmasını sağlayan şey teknoloji değildir, para değildir, makam değildir. İnsanlığı ayakta tutan tek şey vicdandır. Vicdan yoksa geriye sadece nefes alan bedenler kalır.

Bugün bakıyorsunuz; insanlar birbirinin kuyusunu kazıyor. Dost gibi görünüp arkadan konuşuyor. Yüzüne gülüp arkasından iftira atıyor. Kendi başarısızlığını örtmek için başkasını kötülemeğe çalışıyor. Bir insan yükselince rahatsız oluyorlar. Bir insan mutluyorsa huzursuz oluyorlar. Çünkü içlerinde taşıdıkları karanlık artık onları insanlıktan uzaklaştırmış oluyor. Ve en acı tarafı da şu; bunu yaparken utanmıyorlar bile. Çünkü utanma duygusu kaybolduğu zaman vicdan da kaybolur. Vicdan kaybolduğu zaman insanın içindeki merhamet kurur. Merhameti kuruyan insan ise zamanla taşlaşır.

Bugün insanların çoğu konuşmayı biliyor ama anlamayı bilmiyor. Dostluğu kullanıyorlar, sevgiyi çıkar ilişkisine çeviriyorlar. Bir insanın iyi niyetini zayıflık sanıyorlar. Oysa iyi insan olmak güçsüzlük değildir. Tam tersine; kötülük yapabilecek gücü olduğu hâlde vicdanını kaybetmemek gerçek güçtür. Çünkü

zalim olmak kolaydır. Kolay olan bağırmaktır, kırmaktır, ezmektir, yok etmektir. Zor olan ise adil kalabilmektir. Gücü varken merhamet gösterebilmektir. İşte insanı değerli yapan da budur.

Bir düşünün... Ormanda üç vahşi hayvan bir insana saldırsa herkes korkar. İnsanlar “ne korkunç” der. Ama aynı insanlar bazen bir kişinin hayatını hep birlikte karartmaya çalışıyor. Kimi iftirayla saldırıyor, kimi kıskançlıkla, kimi çıkar için, kimi sadece içindeki kötülük yüzünden... Sonra dönüp hâlâ kendilerine “bizim insanımız” diyorlar. Oysa insan olmak aynı dili konuşmak değildir. İnsan olmak aynı şehirde yaşamak değildir. İnsan olmak aynı milletten olmak hiç değildir. İnsan olmak; vicdan taşımaktır, merhamet bilmektir, adaletli olabilmektir. İnsan olmak; gücü yettiği hâlde zalim olmamaktır.

İnsanlık artık sessiz bir çürümenin içinde yaşıyor. Eskiden insanlar düşmanını bile mertçe karşısına alırdı. Şimdi ise çoğu insan sinsiliği zekâ sanıyor. Arkadan konuşmayı ustalık zannediyor. Bir insanı yavaş yavaş tüketmeyi başarı gibi görüyor. İşte bu yüzden insanların yüzü değişmese bile ruhları değişti. Kalpler sertleşti. Merhamet azaldı. İnsanlar artık başkasının acısını hissedemez hâle geldi.

Bir insanın canını yakmak artık çok kolay oldu. Sosyal medyada bir sözle, bir iftirayla, bir yalanla insanların hayatını karartabiliyorlar. Sonra dönüp hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam ediyorlar. Çünkü vicdan sustuğu zaman insan kendi karanlığına alışıyor. Ve insan kendi karanlığına alıştığında artık yaptığı kötülüğü kötülük olarak görmüyor.

Ne acıdır ki günümüzde birçok insan vicdanını çıkarına satmış durumda. İnsanlar artık kalbiyle değil menfaatıyla hareket ediyor. Kime ne fayda sağlayacaksa ona yaklaşıyorlar. İşleri bitince yüz çeviriyorlar. İnsanların duygularını kullanıp sonra arkalarını dönüp gidiyorlar. Ve bunu yaparken bir kez olsun vicdanlarının sesini dinlemiyorlar. Çünkü içlerindeki karanlık büyüdükçe merhamet küçülüyor. Merhamet küçüldükçe insanlık kayboluyor.

Bugün insanların en büyük yalnızlığı da bundan kaynaklanıyor. Çünkü artık kimse kimseye güvenemiyor. Herkes birbirinden şüphe ediyor. Dost görünen düşmanlar çoğaldı. Menfaat için her maskeyi takan insanlar arttı. İnsanlar artık kalpten değil hesaptan konuşuyor. Samimiyet kayboldu. Güven parçalandı. Ve insanlar birbirine yabancı hâle geldi. Çünkü vicdansızlık normalleşti. Eskiden utanılacak davranışlar şimdi övünç kaynağı oldu. Bir insanı ezmek başarı gibi anlatılıyor. Başkasının acısından mutlu olan insanlar alkışlanıyor. İşte insanlığın en büyük çöküşü budur.

Bazı insanlar vardır; senin iyi olmanı istemezler. Çünkü sen yükseldikçe kendi karanlıkları ortaya çıkar. Başarını küçümserler, mutluluğunu kıskanırlar, huzurunu bozmak isterler. İçlerindeki eksiklik onları zehirlediği için başkasının huzuruna tahammül edemezler. Ve sonra sana zarar vermeye çalışırlar. Kimi sözle saldırır, kimi iftirayla, kimi sinsice yaklaşır. Ama hepsinin ortak noktası aynıdır: İçlerindeki vicdanı kaybetmiş olmaları. Çünkü vicdanını kaybetmiş insan, karşısındakinin canını yakarken bile kendini haklı görür.

Bir insan düşünün; yüzünüze bakarak gülümsüyor ama arkanızdan kötülüğünüzü istiyor. Size kardeşim diyor ama başarısız olmanız için dua ediyor. İşte böyle insanlar toplumun en büyük çürümüşlüğüdür. Çünkü açık düşman tehlikeli değildir. Asıl tehlikeli olan sahte dosttur. Açıkça nefret eden insan değil, tebessümün arkasına kin saklayan insandır. Çünkü insan bazen şeytanlığını güzel sözlerin arkasına gizler. Ve ne yazık ki birçok insan bunu fark ettiğinde artık çok geç olur.

Bugün insanlar birbirini fiziksel olarak öldürmese bile ruhen tüketiyor. Bir insanın umutlarını kırıyorlar. Hayallerini küçümsüyorlar. Psikolojik baskıyla insanları çökertiyorlar. Bir insanın gece yatağa başını koyduğunda içinin yanmasına sebep oluyorlar. Ve bunu yaparken kendilerini hâlâ masum sanıyorlar. Oysa bir insanın ruhunu yaralamak bazen bedenini yaralamaktan daha ağırdır.

İnsanların çoğu artık sevgiyi bile çıkar için kullanıyor. Dostluklar menfaate göre kuruluyor. İnsanlar birbirine "kardeşim" derken bile içinden hesap yapıyor. Çünkü samimiyet azaldı. Gerçeklik kayboldu. Herkes başka bir yüz taşımaya başladı. Ve maskeler çoğaldıkça insanlık küçüldü.

Hayvanların sahtekârlığı yoktur. Kurt kurttur. Aslan aslandır. Ne ise odur. Ama insan öyle değildir. İnsan bazen içindeki kötülüğü saklamayı öğrenir. Yüzüne maske takar. Merhametli gibi görünür ama kalbinde karanlık taşır. İşte insanı korkunç yapan da budur. Çünkü dışarıdan insan gibi görünen herkes gerçekten insan değildir. Bazılarının bedeninde insan sureti vardır ama ruhunda vicdan kalmamıştır.

Bugün dünyadaki en büyük eksiklik para değildir. İnsanlığın en büyük eksikliği vicdandır. Çünkü vicdan varsa adalet olur. Vicdan varsa merhamet olur. Vicdan varsa insan insanın yarasını sarar. Ama vicdan kaybolursa insan insana kurt olur. Dostluk çıkar ilişkisine dönüşür. Sevgi menfaatin gölgesinde kirlenir. İnsanlar birbirinin başarısından korkar hâle gelir. Ve sonunda herkes yalnızlaşır.

İnsanlık bugün tam olarak bunu yaşıyor. Kalpler sertleşti. İnsanlar birbirinin gözyaşına alıştı. Birinin acısı artık kimsenin umurunda olmuyor. Çünkü insanlar sürekli kendi çıkarlarını düşünmekten başkasının yarasını göremez hâle geldi. Oysa gerçek insanlık; sadece kendi mutluluğunu düşünmek değil, başkasının acısını da hissedebilmektir. Vicdan tam olarak budur. Başkasının canı yanarken rahatsız olabilmektir. Mazlumun yanında durabilmektir. Gücü yettiği hâlde zalim olmamaktır.

Bugün birçok insan sadece iyi görünmeye çalışıyor ama iyi olmaya çalışmıyor. Çünkü iyi görünmek kolaydır. Güzel sözler söylemek kolaydır. Zor olan karakter sahibi olmaktır. İnsan karanlıkta nasıl davranıyorsa gerçek yüzü odur. Kimse görmezken yaptığı şey onun gerçek karakteridir. Çünkü insanlık gösterişle değil vicdanla ölçülür.

Bir insanın gerçek değeri, güçsüz birine nasıl davrandığında ortaya çıkar. Mazluma merhameti olmayanın insanlığı eksiktir. Gücü yetene zulmeden kişinin kalbi çürümüştür. İnsanları kırıp sonra

kendini haklı göstermeye çalışanların ruhu kararmıştır. Çünkü kötülük önce vicdanda başlar. Sonra dile yansır. Sonra davranış olur. En sonunda insanın bütün karakterini ele geçirir. İşte o zaman geriye sadece görünüşte insan kalan bir beden kalır.

Bugün birçok insanın yüzü gülüyor olabilir ama iç dünyaları karanlıkla dolu. Çünkü insan dışarıdan ne kadar güçlü görünürse görünsün, vicdanını kaybettiği anda içten içe çürümeye başlar. Karanlık büyüdükçe insanlık küçülür. Merhamet azaldıkça zalimlik çoğalır. Ve bir noktadan sonra insan artık başkasının acısından etkilenmemeye başlar. İşte gerçek felaket budur.

Bir toplumun çöküşü savaşla başlamaz önce vicdanın ölmesiyle başlar. İnsanlar birbirine güvenmeyi bıraktığında, dürüstlük küçümsendiğinde, merhamet zayıflık sayıldığında çürüme başlamış demektir. Çünkü insanlığı ayakta tutan bina değil ahlakıdır. Toplumunu koruyan duvar değil vicdandır.

Ve unutulmamalıdır ki; insanı insan yapan ne makamıdır, ne parasıdır, ne kıyafetidir, ne de konuştuğu büyük sözlerdir. İnsanı insan yapan tek şey vicdandır. Vicdanını kaybeden insan ise aynaya baktığında sadece kendi karanlığını görür.

ÜSTAD KENAN KUZUCU der ki:

“İnsan bazen kurttan daha vahşi, zehirden daha tehlikeli olabilir. Çünkü hayvan aç olduğu için saldırır ama vicdansız insan içindeki karanlığı doyurmak için parçalar. Merhametini kaybeden bir insanın gözlerinde artık insanlık değil, sadece karanlık yaşar.”